

ÅRHUS DOMPROVSTI - DOMPROVSTEN

Den 9. marts 2014

Kære Studiekreds!

Mange tak for i går, for studieturen til Hamburg. Det var godt og rart at tilbringe en hel dag sammen med jer.

Her følger tekster til den 17. marts, afslutningen på studiekredsen i denne omgang.

Jeg vil bede jer forberede fl. tekstuddrag fra Jobs bog i Det gamle Testamente: **Kap. 1-2 og 38-42**. Teksten er ikke medsendt, da I alle har en Bibel.

Desuden medsendte tekst af Søren Kierkegaard, som er en opbyggelig tale. Den er ikke så svær og indviklet som mange andre tekster af Kierkegaard. Dog vil jeg anbefale en langsom læsning af den. Der er en ganske nøje tilrettelagt argumentation i den, som vi vil anvende tid til at finde og forstå.

Arbejdsformen denne sidste gang vil derfor være en ret nøje læsning af teksten i fællesskab. Til sidst vil vi sammen prøve at samle trådene fra de tekster og diskussioner, vi har haft. På forhånd kan vi sige, at der ikke er nogen entydig konklusion. Dog er vi alle forhåbentlig blevet en lille smule mere indsigtsfulde undervejs.

Med venlig hilsen

SØREN KIERKEGAARD

SAMLEDE VÆRKER

BIND 1-20

Atten opbyggelige Taler

Under fællestulen *Atten opbyggelige Taler* udsendte Kierkegaard i 1845 en række prædikener, som han havde arbejdet på i de to foregående år. De var udkommet i form af seks små hefter, ofte samme dag som hans større bøger, og de former sig da også som en slags kommentar til disse. Selv skrev han engang, at han havde rakt sine prædikener frem med højre hånd, hvor de pseudonyme skrifter kun var givet med venstre, men alle greb efter den venstre hånd.

Selv om eftertiden måske ikke helt vil anerkende Kierkegaards egen vurdering, er det dog skæbnesvangert at ville ignorere de skrifter, den store tænker udsendte under sit eget navn og dermed gav udtryk for, at de fremsatte tanker var hans egne. De kan ikke undværes i helheden, og de er garanter for, at man ikke misryder de pseudonyme skrifter.

Men de bør også læses for deres egen skyld. Selv den, der ikke har for vane at ty til opbyggelseslitteratur, vil ikke kunne unddrage sig disse talers særlige appel, som ligger i deres enesående forening af skarp logik og lyrisk følsomhed. Intellektuel lyrik er Kierkegaards kendetegn, og få steder kommer denne særlige tone klarere frem end i disse taler; der står som monumenter i den kristelige opbyggelseslitteratur.

SØREN KIERKEGAARD

SAMLEDE VÆRKER

Bind 4

Atten opbyggelige
Taler

GYLDENDAL

II. AL GOD GAVE OG AL FULDKOMMEN GAVE
ER OVENFRA

Fortrolige. Har Du vel overveiet disse Tanker, eller flyer Du dem ikke snarere, at de ikke skulde aftrvinge Dig en Tilstaelse, som Du nu maaskee, kalder en tungsinelig Stemmning. Og dog er der intet Skjulested fundet i den vide Verden, hvor jo Bekymringen skal finde Dig, og dog har der aldrig levet det Menneske, der formaaned at sige mere end Du formaer, at Du ikke veed, naar Sorgen skal besøge Dit Huus. Saa var da alvorlig mod Dig selv, fæst Dit Øie paa Job; om han end forfærdet Dig, det er ikke dette, han vil, naar Du selv ikke vil det. Du kunde jo dog ikke ønske, naar Du skuer ud over Dit Liv og tanker Dig det afsluttet, at maatte afgive denne Bekjendelse: jeg var en Lykkelig, der ikke var som andre Mennesker, der aldrig haver lidt Noget i Verden, og har ladet hver Dag sørge for sig eller rettere bringe mig nye Glæder. En saadan Bekjendelse, selv om den var sand, den vilde Du dog aldrig ønske Dig; ja den vilde indeholde Din egen Beskæmmelse; thi hvis det end var blevet fredet om Dig, som om ingen Anden, Du vilde dog sige: vel blev jeg selv ikke forsøgt, men dog blev mit Sind ofte alvorligt ved Tanken om Job, og ved Forestillingen om, at intet Menneske veed Tiden og Timen, da Budskaberne skulle komme til ham, det ene forfærdeligere end det andet.

Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra, og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Strykke af Omskiftelse. Efter sit Raad fødte han os formedelst Sandheds Ord, at vi skulde være en Førstegrøde af hans Skabninger. Derfor, mine elskelige Brødre, være hvert Menneske snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Vrede; thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud. Derfor aflægger al Skidenhed og al Levning af Ondskab, og med Sagtnodighed annammer Ordet, som er indplantet i Eder, og som er mægtigt til at gjøre Eders Sjæle salige (Ep. Jac. 1, 17-22).

Alene af Kundskabens Træ* paa Godt og Ondt maatte Mennesket ikke spise, at Kundskaben ikke skulde komme ind i Verden og føre Græmmelsen med sig; Savnets Smerte og Besiddelsens rvisomme Lykke, Adskillelsens Fortærdelse og Adskillelsens Vanskelighed, Overveielens Uro og Overveielens Bekymring, Valgets Nød og Valgets Afgjortelse, Lovens Dom og Lovens Fordømmelse, Forrabelsens Mulighed og Forrabelsens Angst, Dødens Lidelse og Dødens Forventning. Hvis dette var skeet, hvis Forbudet ikke var blevet overtraadt, da skulde Alt forblevet som det var, saa saare godt, og dette Vidnesbyrd, som Gud gav Skabningen, * skulde have gjenlydt fra Mennesket som en uafbrudt salig Gjentagelse. Da skulde Frelødens Tryghed hvilet i Alt, da skulde Skjønhedens stille Høritid smilende skulde Himlen end ikke have spejlet sig i Jordlivet, at ikke Ahnelsen skulde rejse sig fra Uskyldighedens Dyb; da skulde ingen Gjenlyd have kaldt Længselen ud af sit forborgne Skjul; thi Himlen var paa Jorden, og Alt var opfyldt. Da skulde Mennesket være vaagnet af den dybe Søvn, i hvilken Eva blev til, for atter at synke hen i Fryd og Hertilighed; da skulde Guds Billedet være præget paa Alt